

tiltalt ret til et effektivt forsvar. I overensstemmelse hermed er det således i *stk. 3, 3. og 4. pkt.*, fastsat, at fravigelse (både for så vidt angår 1. og 2. pkt.) kun kan ske, hvis retten med sikkerhed skønner, at tiltalte også under forudsætning af sådan afvigelse fra tiltalen har haft tilstrækkelig adgang til at forsvare sig. Er dette ikke tilfældet, eller er retten i øvrigt i tvivl herom, skal parterne have lejlighed til at udtale sig inden rettens afvigende bedømmelse lægges til grund for domfældelsen. Efter omstændighederne kan der desuden ske udsættelse af sagen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.6.3.

Til § 477

Bestemmelsen svarer i *stk. 1* om begrundelsen i en fældende dom indholdsmæssigt i hovedsagen til den nugældende bestemmelse i kapitel 5, § 43, stk. 1. Herefter skal retten i begrundelsen for dommen nøjagtigt angive de omstændigheder, der anses for beviste og som lægges til grund for domfældelsen samt den eller de lovbestemmelser, der er bragt i anvendelse. Som noget nyt skal retten dog også angive de omstændigheder, der er tillagt betydning ved valg og udmåling af foranstaltning.

Det foreslåede *stk. 2* indebærer i forhold til den gældende bestemmelse i kapitel 5, § 43, stk. 2, at kravene til begrundelsen i en frifindende dom skærpes. Der skal herefter i begrundelsen for dommen angives de omstændigheder, som er en betingelse for domfældelse, og som anses at mangle eller ikke bevist, eller de omstændigheder, som udelukker kriminalretligt ansvar (f.eks. nødret, nødværge eller – mere teoretisk – ung alder), og som anses at foreligge. Desuden skal retten anføre de lovbestemmelser, der er anvendt.

Det skærpede begrundelseskrav bygger navnlig på et ønske om en generel højnelse af kvaliteten i de afsagte domme, navnlig i henseende til rettens begrundelse for afgørelserne. Hertil kommer, at en fyldestgørende begrundelse i en frifindende dom vil styrke grundlaget for anklagemyndighedens vurdering af en eventuel anke af dommen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.6.4.

Til § 478

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at dommen skal udarbejdes på eller oversættes til et sprog, som den tiltalte forstår. Den svarer herved til de sprogmæssige krav til udformningen af anklageskriftet, jf. § 438, og bevisfortegnelsen, jf. § 443, stk. 2.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 438 samt betænkningens afsnit X, kap. 10.3.2.2. og 11.2.6.4.

Vejledning om anke

Til § 479

Den foreslåede bestemmelse, der er ny, svarer i *stk. 1* til bestemmelsen i den danske retsplejelovs § 219 a, stk. 6, 1., 2. og 4. pkt. Det følger af *1. pkt.*, at tiltalte vejledes om adgangen til at anke dommen. Denne vejledning forudsættes ud over oplysning om selve appeladgangen at omfatte ankefrist, den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med anke og andet af betydning for den domfældtes retsstilling. Hvor omfattende rettens vejledningspligt vil være, afhænger først og fremmest af, om den dømte er repræsenteret af en forsvarer.

Det følger af *2. pkt.*, at såfremt tiltalte er til stede ved dommens afsigelse, skal vejledningen gives i tilknytning hertil. Er dette ikke tilfældet, sker vejledningen i forbindelse med den efterfølgende underretning om dommen, herunder forkyndelse i tilfælde, hvor sagen i medfør af § 453, stk. 3, er behandlet og afgjort i tiltaltes fravær, jf. også § 474, stk. 3, 3. pkt. Vejledningen kan gives i form af en fortrykt blanket.

Med henblik på at undgå tvivl om, hvorvidt retten har givet tiltalte fornøden ankevejledning, foreslås det i *3. pkt.*, at det skal anføres i retsbogen, hvis vejledningen gives i et retsmøde, hvor tiltalte er til stede.

Efter *stk. 2* er der fastsat en pligt for forsvareren til at vejlede tiltalte om adgangen til at anke til Grønlands Landsret samt bistå tiltalte hermed. Bestemmelsen svarer til reglen i § 562, hvorefter der foreslås at skulle gælde en tilsvarende pligt for den forsvarer, der har bistået tiltalte under ankesagen, til at yde vejledning og bistand i forbindelse med spørgsmålet om at søge tilladelse til anke til højere ret, jf. § 564.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.6.5.

Kapitel 40

Sagsomkostninger

Til § 480

Den foreslåede bestemmelse svarer med enkelte ændringer til den gældende bestemmelse i kapitel 5, § 46, dog således at reglen om, at det offentlige som udgangspunkt afholder omkostningerne ved sagens behandling, ikke vedrører de sager, der er undergivet privat påtale, jf. *stk. 1*. For disse sager gælder reglerne